

* * *
SOFI
KINSELA

*Kupoholičarka
u Holivudu*

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

SHOPAHOLIC TO THE STARS

Copyright © Sophie Kinsella 2014

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Posvećeno Patriku Plonkington-Smajtu,
najboljem upravniku banke na svetu*

KANINGAMS

Rouzvud centar • W 3rd St. • Los Angeles, CA 90048

Draga gospođo Brendon,

Hvala Vam za pismo. Drago mi je što ste uživali u nedavnoj poseti našoj radnji.

Nažalost, ne mogu da komentarišem je li žena koja je u utorak kupovala na štandu *Mak* kozmetike bila „Uma Turman s dugom crnom perikom“. Stoga Vam ne mogu reći „koji je tačno karmin kupila“, niti joj proslediti Vašu poruku „budući da ona sigurno želi prijateljicu s kojom bi mogla da bleji i mislim da bismo se sjajno slagale“.

Želim Vam sve najbolje povodom Vašeg budućeg preseljenja u Los Angeles. Međutim, što se Vašeg upita tiče, ne nudimo posebne popuste za novoprijavljene stanovnike El-Eja, kojima bismo im „poželeli dobrodošlicu“.

Zahvaljujem Vam na interesovanju.

Meri Eglantin

Odeljenje za kontakt s kupcima

INER SANKTUM LAJFSTAJL SPA

6540 HOLOVEJ DRAJV • VEST HOLIVUD, CA 90069

Draga gospođo Brendon,

Zahvaljujem Vam na pismu. Drago mi je što ste uživali u nedavnoj poseti našem spa centru.

Nažalost, ne mogu da komentarišem da li je žena u prednjem redu na vašem času joge bila Gvinet Paltrou. Žao mi je što to niste mogli da odredite, jer je „ona stalno bila okrenuta naglavce“.

Stoga joj ne mogu preneti vaše pitanje kako uspeva da radi „tako savršen stoj na glavi“, ni da li ima „specijalne tegove u majici“; niti joj pak mogu preneti vaš poziv na organski čaj sa kolačićima od kelja.

Drago mi je što Vam se dopala naša prodavnica poklona. Kao odgovor na vaš drugi upit, ukoliko bih naletela na Vašeg muža na ulici, budite sigurni da mu ne bih ispričala ništa o Vašem „malom čašćavanju organskim rubljem“.

Zahvaljujem Vam na interesovanju.

Kajl Hejling
Koordinator (Istočnjačke umetnosti)

Salon lepote na Bulevaru

9500 BEVERLI BULEVAR
BEVERLI HILS, LOS ANĐELES CA 90210

Draga gospođo Brendon,

Hvala Vam na pismu.

Nažalost, ne mogu da Vam potvrdim da li je žena na štandu *La mera* bila „Džuli Endruz sa tamnim naočarima i turbanom“.

Stoga joj ne mogu preneti Vaše pitanje „Da li je kapetan Fon Trap bio tako zgodan i u prirodi?“, ni Vaš komentar „Izvinite što sam Vam otpevala pesmu *The Lonely Goatherd*, samo sam bila strahovito uzbuđena“. Takođe joj ne mogu preneti Vaš poziv „da svrati da zajedno zapevate uz štrudlu s jabukama“.

Što se tiče Vašeg drugog upita, ne priređujemo „žurke dobrodošlice u Los Anđeles“, niti pak spremamo poklone za novopridošlice; čak ni complete za izbeljivanje zuba, „da bismo im pomogli da se lakše uklope“. Međutim, želim Vam sve najbolje povodom Vašeg predstojećeg preseljenja u El-Ej.

Hvala Vam na interesovanju.

Seli E. Sansante

Konsultant za kontakte s kupcima

PRVO POGLAVLJE

Dobro. Ne paniči. Ne *paniči*.

Izvući ću se iz ovoga. Naravno da hoću. Neću valjda ostati ovako stegnuta i zarobljena, bez ikakve nade za izbavljenje, *zauvek...* zar ne?

Procenjujem situaciju što pribranije mogu. Rebra su mi tako spljoštena da jedva dišem, a leva ruka mi je zaglavljena na leđima. Ko god je napravio ovu „steznik-tkaninu“, znao je šta radi. Desna ruka mi je, takođe, uvrnuta pod nezgodnim uglom. Ako pokušam da pružim ruke napred, ova „steznik-tkanina“ useca mi se u ručne zglobove. Sputana sam. Potpuno sam nemoćna.

U ogledalu vidim odraz svog mrtvački bledog lica. Oči su mi očajnički razrogačene. Ruke su mi stisnute izukrštanim sjajnim crnim trakama. Da li bi neka od njih trebalo da predstavlja bretelu? Da li se ta mreža traka obmotava oko struka?

O bože. Stvarno nije trebalo ni slučajno da probam najmanji broj.

„Kako se snalazite?“, dovikuje mi prodavačica Mindi, koja stoji ispred kabine, a ja se uplašeno trgnem. Mindi je visoka i vitka s mišićavim butinama, razmaknutim desetak centimetara. Izgleda kao da svakog dana pretrčava planinu i da nikad nije ni čula za *kitket*.

Dosad me je triput pitala kako se snalazim, a ja sam svaki put piskavim glasićem odvrćala samo: „Odlično, hvala!“ Ali sad već padam u očajanje. Borim se sa ovim „jednodelnim kostimom za atletsko oblikovanje“ već desetak minuta. Ne mogu većito da zamajavam prodavačicu.

„Sjajna tkanina, zar ne?“, pita Mindi oduševljeno. „Trostruko je jača od normalnog spandeksa. U njoj zaista izgledate kao da nosite broj manje, zar ne?“

Možda i izgledam. Ali takođe mi je dvostruko smanjen i kapacitet pluća.

„Kako se snalazite s bretelama?“, čujem Mindin glas. „Hoćete li da uđem, da vam pomognem da ih podesite?“

Da uđe u kabinu? Nema šanse da pustim visoku, preplanulu i sportski građenu Losanđelesanku da uđe i vidi moj celulit.

„Ne, sve je u redu, hvala!“, skičim.

„Treba li vam pomoć da je skinete?“, pita ona opet. „Neke naše mušterije se nisu baš najbolje snašle prvi put.“

Pred očima vidim jezivu sliku u kojoj se držim za pult dok Mindi pokušava da svuče kostim s mene, dok obe dahćemo i preznojavamo se od napora, a Mindi potajno misli: „*Znala sam da su sve Britanke utovljene.*“

Nema šanse. Ni za milion godina. Ostaje mi samo jedno rešenje. Moraću da ga kupim. Koliko god da košta.

Snažno se izvijajući, uspevam da namaknem dve trake na ramena. Sad je već bolje. Izgledam kao pile uvezano u crnu likru, ali bar mogu da pokrećem ruke. Čim se vratim u hotelsku sobu, iseći ću ovo sa sebe makazicama za nokte i

baciti ostatke u neku uličnu kantu za otpatke, da ih Luk ne bi pronašao i pitao me *Šta je ovo?*, ili *Hoćeš li da kažeš da si to kupila iako si znala da ti ne odgovara?*, ili nešto slično što me stvarno nervira.

Luk je razlog zbog kojeg sam sad u prodavnici sportske odeće u El-Eju. Selimo se u Los Anđeles što je pre moguće zbog njegovog posla, a trenutno smo ovde jer hitno tražimo kuću. Na to smo usredsređeni: na nekretnine. Kuće. Bašte. Ugovore o najmu. Veoma usredsređeni. Svratila sam do Rodeo drajva, stvarno, *samo* na minut, između razgledanja kuća za iznajmljivanje.

Pa dobro. Istina je, zapravo, da sam otkazala obilazak jedne kuće da bih došla na Rodeo drajv. Ali sam morala. Imam važan razlog što mi je hitno potrebna odeća za trčanje, a to je da sutra učestvujem u jednoj trci. U pravoj trci! Ja!

Posežem za svojom odećom, uzimam torbu i s naporom se krećući izlazim iz kabine ispred koje vreba Mendi.

„Ah!“ Glas joj zvuči vedro, ali me gleda zapanjeno. „Izgledate...“ Ona se nakašlje. „Odlično. Jeste li sigurni da vam nije... pretesan?“

„Ne, savršen je“, odgovaram, pokušavajući da se opušteno nasmešim. „Kupiću ga.“

„Sjajno!“ Ona jedva uspeva da sakrije zaprepašćenje. „Pa, ako želite da ga skinete, da ga naplatim...“

„Zapravo, ostaću u njemu.“ Trudim se da zvučim nemarno. „Jednostavnije je. Možete li da mi spakujete odeću u kesu?“

„U redu“, kaže Mindi. Posle poduže stanke, pita: „Jeste li sigurni da ne želite da probate veći broj?“

„Ne! Ovaj mi odlično odgovara! *Stvarno* mi je sasvim komotan!“

„Dobro“, odgovara Mindi posle izvesnog ćutanja. „Naravno. Osamdeset tri dolara.“ Ona skenira barkod na etiketi

koja mi visi s vrata dok ja posežem za kreditnom karticom. „Znači, bavite se sportom?“

„Zapravo, sutra po podne učestvujem u Trci od deset milja.“

„Nije moguće!“ Ona zadivljeno diže pogled, a ja nastojim da delujem opušteno i skromno. Trka od deset milja nije bilo kakva trka. To je *najvažnija* trka. Održava se svake godine u El-Eju i u njoj učestvuje gomila zvezda, a prati je čak i televizijski kanal *E!*. A ja ću učestvovati u njoj!

„Kako ste uspeli da se prijavite?“ pita zavidljivo Mindi.

„Ja sam pokušavala da se prijavim, ono, kao, svake godine.“

„Pa“, pravim kraću dramsku pauzu. „Ja sam u timu Sejdž Simor.“

„Čoveče.“ Mindi zine od čuda, a mene obuzima oduševljenje. To je istina! Ja, Beki Brendon (devojačko prezime Blumvud), trčim u timu filmske zvezde! Zajedno ćemo vežbati istezanje! Nosićemo identične kačkete! Pojavićemo se u *US Vikliju!*

„Vi ste Britanka, je li tako?“ Mendi mi prekida misli.

„Da, ali se uskoro selim u El-Ej. Došla sam ovamo s mužem Lukom da iznajmimo kuću. On je vlasnik kompanije za odnose s javnošću i radi sa Sejdž Simor“, dodajem ponosno, ne uspevajući da se obuzdam.

Mindi me gleda sa sve većim poštovanjem.

„Znači vi i Sejdž Simor ste, ono, *prijateljice?*“

Bakćem se s torbom, odlažući odgovor. Istina je da, uprkos svim mojim nadanjima, Sejdž Simor i ja nismo zapravo postale prijateljice. Zapravo, prava je istina da je još nisam ni upoznala. Što zaista nije pošteno. Luk već odavno radi za nju, a ja sam već jednom dolazila u El-Ej radi razgovora za posao, a sad sam ponovo tu, tražim kuću i obdanište za našu kćerku Mini... ali Sejdž još nisam ni *videla*.

Kad mi je Luk rekao da će raditi sa Sejdž Simor i da ćemo se preseliti u Holivud, mislila sam da ćemo je viđati svakog dana. Mislila sam da ćemo nas dve s istovetnim naočarima za sunce leškariti pored njenog ružičastog bazena i zajedno odlaziti na manikire i pedikire. Ali izgleda da je čak i Luk retko viđa. Po čitav dan se samo sastaje s menadžerima i agentima i producentima. Kaže da se upoznaje sa filmskom industrijom i da mora mnogo da nauči. Što je sasvim prirodno, jer je ranije radio samo sa finansijskim kompanijama i velikim konglomeratima. Ali zar baš mora da bude tako nepokolebljivo trezven? Kad sam se neki dan samo malčice iznervirala, rekao je: „Za ime boga, Beki, ne radimo sve ovo samo da bismo upoznali *poznate*.“ Izgovorio je to *poznate* kao da kaže *uholaže*. On ništa ne razume.

Kod mene i Luka je sjajno to što slično razmišljamo o skoro svim životnim pitanjima i zbog toga smo tako srećni u braku. Ali imamo samo nekoliko majušnih razmimoilaženja o izvesnim pitanjima. Kao što su:

1. Katalozi. (Oni nisu „đubre“. Oni su *korisni*. Nikad se ne zna kad bi vam mogla zatrebati personalizovana tabla za pisanje s majušnom korpicom za kredu. A osim toga, rado ih prelistavam u krevetu.)
2. Cipele. (To što sve cipele zauvek čuvam u originalnim kutijama nije smešno, to je *štedljivo*. Jednog dana će se vratiti u modu, a onda će Mini moći da ih nosi. A on neka u međuvremenu pazi gde staje.)
3. Elinor, njegova majka. (Duga, duga priča.)
4. Poznate ličnosti.

Mislim, sad smo ovde, u *El-Eju*. U domovini poznatih. Oni su ovde lokalni prirodni fenomen. Svako zna da ljudi

dolaze u El-Ej da bi viđali zvezde, isto kao što odlaze u Šri Lanku da gledaju slonove.

Ali Luk nije zinuo od čuda kad smo videli Toma Henksa u predvorju hotela *Beverli viltšir*. Nije ni zatreptao kad je Hale Beri sedela tri stola od nas u restoranu *Ajvi* (mislim da je to bila Hale Beri). Nije se čak ni uzbudio kad smo na suprotnoj strani ulice videli Ris Viderspun. (Sigurna sam da je to bila Ris Viderspun. Imala je potpuno istu frizuru.)

A o Sejdž priča potpuno isto kao i o drugim klijentima. Kao da je ona *Forland investments*. Kaže da je to ono što se njoj sviđa kod njega: to što on *ne* učestvuje u celom tom cirkusu. A onda on govori meni da se suviše uzbuđujem zbog cele te holivudske gungule. Što uopšte nije tačno. Ja se ne uzbuđujem *suviše*. Ja se uzbuđujem tačno koliko treba.

Privatno, i sama sam se razočarala u Sejdž. Hoću da kažem, dobro, nije baš da se poznajemo, ali smo se čule telefonom kad mi je pomagala da organizujem žurku iznenađenja za Luka. (Mada ona sad ima novi broj telefona, a Luk neće da mi ga dâ.) Mislila sam da će mi se ona možda javiti, ili me pozvati da prespavam kod nje ili tako nešto.

U svakom slučaju, to nije ni važno. Sutra će sve to doći na svoje mesto. Ne bih da se hvalim, ali u ovu Trku deset milja uspela sam da se uključim samo zahvaljujući sopstvenoj snalažljivosti. Jednostavno sam juče pogledala preko Lukovog ramena u njegov laptop upravo kad mu je stigao cirkularni mejl od Sejdžinog menadžera Arana. U naslovu je pisalo *Ko se prvi javi*, a mejl je glasio:

Dragi prijatelji,

Zbog povrede jednog takmičara u poslednji čas se pojavilo upražnjeno mesto u timu Trke deset milja – je li neko zainteresovan da trčanjem podrži *Sejdž*?

Ne razmišljajući ni trenutka, otkucala sam *Da, molim! Ja želim da trčim sa Sejdž! Pozdrav, Beki Brendon*, i poslala odgovor.

Dobro, možda je stvarno trebalo da se posavetujem s Lukom pre nego što sam poslala taj mejl. Ali pisalo je „Ko se prvi javi“. Morala sam da se javim brzo!

Luk me je samo pogledao i pitao: „Jesi li poludela?“ Onda je počeo da priča o tome kako je to prava trka za sportiste koji redovno treniraju, i ko će mi biti sponzor, i imam li uopšte patike? Stvarno. Mogao je da mi pruži malo podrške.

Mada je, zapravo, u pravu kada je o patikama reč.

„Pa, radite li i vi u filmskoj industriji?“, pita me Mindi, pružajući mi račun.

„Ne, ja sam asistent za ličnu kupovinu.“

„Ah, tako. U kojoj radnji?“

„Pa... zapravo, u... *Dalaveru*.“

„Oh.“ Ona deluje pomalo iznenađeno. „Hoćete da kažete, prodavnici za...“

„Za starije žene. Da.“ Prkosno dižem glavu. „To je odlična prodavnica. Zaista uzbudljiv posao. Jedva čekam!“

Veoma se radujem svom novom poslu, mada to nije *baš* ono o čemu sam maštala. *Dalaver* nudi „udobnu odeću“ damama koje cene „udobnost iznad elegancije“. (Tako zaista piše na njihovom plakatu. Možda ću pokušati da ih ubedim da to promene u „udobnost kao i eleganciju“.) Kad sam otišla na razgovor za posao, žena je pričala o elastičnim pojasevima i o tkaninama koje se lako peru a da nijednom nije spomenula visoku modu. Niti uopšte modu.

Međutim, činjenica je da u El-Eju nema baš mnogo poslova za asistente za ličnu kupovinu koji na kratak rok dolaze iz Britanije. Posebno za Britanku koja će u Americi ostati možda samo tri meseca. *Dalaver* je jedina radnja koja je uopšte imala upražnjeno mesto, zbog porodijskog

odsustva. A moram da kažem da sam na razgovoru pokidala. Toliko sam oduševljeno pričala o njihovoj „višenamenskoj košulji s cvetnim dezenom“ da sam gotovo poželela da kupim jednu i sebi.

„Mogu li, molim vas, da kupim kod vas i patike?“, kažem, menjajući temu. „U ovome stvarno ne mogu da trčim!“ Kratko se nasmejaviši, pokazujem na svoje cipele s visokim potpeticama *Mark Džejkobs*. (Tek da se zna, jednom sam se stvarno popela na planinu upravo u ovakvim cipelama. Ali kad sam to juče spomenula Luku kao dokaz svojih sportskih sposobnosti, on se samo stresao i rekao da je čitav taj događaj izbrisao iz pamćenja.)

„Naravno“, Mindi klima glavom. „Pogledajte u našoj radnji sa sportskom opremom *Pamp!*, preko puta ulice. Oni drže sve vrste patika, opremu, monitore za rad srca... jeste li u Britaniji uradili biomehaničku procenu?“

Belo je pogledam. Bio-šta?

„Popričajte s momcima preko puta, oni će vam pomoći.“ Ona mi pruža kesu s mojom odećom. „Morate biti izuzetno pripremljeni. Radila sam s trenerom Sejdž Simor. Ona je u izvanrednoj formi. A čula sam i za njihov timski režim. Jeste li, na primer, išli u Arizonu na pripreme?“

Ovaj razgovor me je pomalo uznemirio. Izuzetna pripremljenost? Timski režim? U svakom slučaju, ne smem da izgubim samopouzdanje. Dovoljno sam dobro pripremljena da mogu da izdržim trku, čak i u El-Eju.

„Nisam baš išla na *prave* pripreme“, priznajem. „Ali, naravno, imam svoj sopstveni... hm... kardio... program...“

Biće sve u redu. To je obično trčanje. Koliko to može da bude teško?

Kad ponovo izađem na Rodeo drav i topli prolećni vazduh, osetim nalet ushićenja. Znam da ću uživati u El-Eju, jednostavno znam. Sve što ljudi pričaju o njemu, istina je. Sunce sija i svi imaju blistavobebe zube i kuće izgledaju kao na filmu. Već sam pogledala nekoliko kuća za iznajmljivanje i sve imaju bazen. Kao da je bazen nešto obično, baš kao frižider.

Ulica oko mene prosto blista od glamura. Prepuna je pre-skupih, blistavih izloga, savršenih palmi i nizova raskošnih automobila. Automobili su ovde sasvim drugačiji. Ljudi se ovde voze u kabrioletima živih boja sa spuštenim krovom i svi izgledaju opušteno i srdačno, kao da biste mogli da im pridete dok stoje na semaforu i tek tako zapodenete razgovor. To je sasvim suprotno od Britanije, gde svako sedi u sopstvenoj zatvorenoj metalnoj kutiji i psuje kišu.

Blesak sunca se odbija o stakla izloga, naočara za sunce i skupocenih satova na rukama prolaznika. Ispred radnje *Dolče i Gabana* žena koja ubacuje u auto čitavu hrpu kesa pomalo liči na Džuliju Roberts, samo što ima svetliju kosu. I malo je sitnija. Ali osim toga, ista je Džulija Roberts! Na Rodeo dravju!

Pokušavam da joj priđem bliže da vidim šta je sve kupila kad mi telefon zazvoni, a ja ga vadim iz tašne i vidim da na ekranu piše *Gejl*. Gejl je moja nova šefica u *Dalaveru*, i sutra ujutru imam sastanak s njom.

„Ćao, Gejl!“, kažem vedrim, poslovnim tonom. „Jeste li dobili moju poruku? Imamo sastanak sutra?“

„Zdravo, Rebeka. Da, sve je u redu...“ Ona zastaje. „Osim jedne sitnice. Još uvek nismo dobili vašu preporuku od Denija Kovica.“

„Ah, tako.“ *Sranje*. Deni je jedan od mojih najboljih prijatelja i vrlo poznat modni dizajner. Obećao mi je da će mi poslati preporuku za *Dalaver*, samo što je od tada prošlo već

sto godina a on još ništa nije uradio. Poslala sam mu poruku juče, a on mi je obećao da će im za sat vremena poslati mejl. Ne mogu da verujem da to nije uradio.

Zapravo, to nije istina. Vrlo lako mogu da poverujem u to. „Pozvaću ga“, obećavam. „Izvinite.“

U stvari, nije trebalo ni da tražim preporuku od Denija. Ali mi se učinilo da to zvuči tako kul, da mi vrhunski kreator piše preporuku. A sigurna sam da mi je to i pomoglo. Za vreme razgovora stalno su me zapitkivali o njemu.

„Rebeka...“ Gejl malo zastane. „Vi stvarno poznajete gospodina Kovica? Upoznali ste se?“

Ona mi *ne veruje*?

„Naravno da ga poznajem! Slušajte, prepustite to meni. Ja ću vam nabaviti preporuku. Izvinjavam se zbog kašnjenja. Vidimo se sutra.“

Prekidam vezu i odmah okrećem Denija, trudeći se da ostanem mirna. Nema svrhe da se ljutim na njega; on se tada samo pravda tugaljivim glasom.

„O bože, Beki“, javlja se Deni, kao da smo usred razgovora. „Ne bi verovala šta mi treba za ovu ekspediciju. Mislim, možeš li da veruješ da se mogu kupiti suve smrznute lazanje? A nabavio sam i *presladak* čajnik, *moraš* da kupiš isti takav.“

To je razlog što je Deni trenutno još pogubljeniji nego obično. Treba da krene na pripreme za neku dobrotvornu ekspediciju poznatih preko Grenlandskog ledenog pokrova. Svi koji ga poznaju rekli su mu da je lud, ali on je čvrsto rešen da to uradi. Stalno priča kako želi „nećim da se oduži“, ali svi znamo da to zapravo radi zbog toga što se pali na Dejmona, pevača grupe *Bojz about*, koji takođe učestvuje u toj ekspediciji.

Mada stvarno nemam pojma kako se možete smuvati s nekim na grenlandskoj ekspediciji. Mislim, možete li uopšte

da se ljubite? Da li se usne slepe na tom ledenom vazduhu? Kako to rade Eskimi?

„Deni“, kažem oštro, trudeći se da izbacim iz glave sliku dvoje slepljenih Eskima na venčanju koji mlataraju rukama pokušavajući da se razdvoje. „Deni, šta je s mojom preporukom?“

„Naravno“, odgovara Deni ne trepnuvši, „pišem je. Šta misliš, koliko termo rublja treba da ponesem?“

„Ne pišeš je! Obećao si da ćeš je poslati juče! Sutra idem kod njih, a oni mi čak ne veruju ni da te poznajem!“

„Pa naravno da me poznaješ“, kaže mi on, kao da sam retardirana.

„Oni to ne znaju! Ovo mi je jedina prilika da nađem posao u El-Eju i treba mi preporuka. Deni, ako nećeš ti da mi je napišeš, reci mi da zamolim nekog drugog.“

„Nekog *drugog*?“ Samo Deni uspeva da zvuči tako smrtno uvređeno kad je zapravo kriv. „Zašto bi molila nekog drugog?“

„Zato što bi taj neko mogao stvarno da je napiše!“, uzdišem, trudeći se da se smirim. „Vidi, treba samo da im pošalješ jedan kratak mejl. Ja ću ti ga izdiktirati, ako hoćeš. 'Draga Gejl, preporučujem Rebeku Brendon kao asistenta za ličnu kupovinu. U potpisu, Deni Kovic.'“ S druge strane vlada tišina i ja se pitam da li on to hvata beleške. „Jesi li me čuo? Jesi li zapisao?“

„Ne, nisam to zapisao“, kaže Deni ogorčeno. „To je najbednija preporuka koju sam ikad čuo. Misliš da je to sve što treba da kažem o tebi?“

„Ali...“

„Ja ne dajem lične preporuke osim kad su one iskrene. Osim ako ih ne uobličim kako treba. Preporuka je *umetnost*.“

„Ali...“

„Hoćeš preporuku. Doći ću i daću ti preporuku.“

„Kako to misliš?“, pitam zbunjeno.

„Neću da pišem taj jadni mejl. Doći ću u El-Ej.“

„Ne možeš da doputuješ u El-Ej samo da bi mi dao preporuku!“, zakikoćem se. „Gde si ti uopšte? U Njujorku?“

Otkad je Deni uspeo, nikad se ne zna gde će u kom trenutku biti. Samo ove godine otvorio je tri nove prodavnice, uključujući i jednu u Beverli centru, ovde u Ej-Eju. Pomislili biste da će ga to naterati da se skraši, ali on stalno istražuje nove gradove ili odlazi na „nadahnujuća istraživačka putovanja“ (odmore).

„U San Francisku. Ionako sam hteo da dođem. Moram da kupim kremu za sunčanje. Uvek je nabavljam u El-Eju. Javi mi adresu. Doći ću tamo.“

„Ali...“

„Biće sjajno. Možeš da mi pomogneš da izaberem ime za svog haskija. Svako od nas će sponzorirati po jednog, ali ja ću možda sponzorirati čitav tim. To će biti, ono, iskustvo koje stvarno menja život iz korena...“

Kad Deni počne da priča o „iskustvima koja menjaju život iz korena“, teško ga je prekinuti. Odlučujem da ga pustim da priča o Grenlandu dvadeset minuta. Možda i dvadeset pet. A onda stvarno *moram* da odem da kupim patike.

DRUGO POGLAVLJE

Dobro, imam zvanično naj-strava patike na svetu. Srebrne su, s narandžastim prugama, dodacima od gela i žičane mreže i želim da ih nosim po ceo dan.

Ova sportska radnja je neverovatna! Ovde se priča ne završava na tome da kupite par patika. Nećete ih samo obući, prošetati u njima i reći: „Kupujem“, a onda ubaciti u korpu i nekoliko pari sportskih čarapa, zato što su na rasprodaji. O, ne. Sve je krajnje profi. Prvo radite poseban test trčanja na traci, a oni vas snimaju kamerom i onda vam ispričaju sve o vašem „hodu“, i pronalaze savršeno rešenje za vaše potrebe.

Zašto to ne rade kod *Džimija Čua*? Trebalo bi da imaju malu pistu po kojoj možete da šetate uz kul muziku, a možda i reflektore, i da vas za to vreme snimaju. A onda bi vam stručnjaci rekli: „Smatramo da ove crno-bele cipele s tankim visokim potpeticama savršeno odgovaraju vašem neverovatnom manekenskom hodu.“ I onda biste mogli da odnesete taj snimak kući da ga pokažete svima. *Stvarno* ću im to predložiti kad sledeći put odem tamo.

„Dakle, ovo je monitor rada srca o kome sam vam pričao...“ Prodavac Kaj donosi malu narukvicu od gume i metala. „Kako rekoh, ovo nam je najneupadljiviji model, nov na tržištu. Jedva čekam da čujem vaše mišljenje.“

„Sjajno!“ Vedro mu se osmehujući, stavljam narukvicu na ručni zglob.

Kaj me je pitao da li bih želela da se uključim u tržišno istraživanje njegovog novog monitora za rad srca, pa, zašto da ne? Jedino mi je bilo malčice neprijatno kad me je pitao koji monitor trenutno koristim, a ja nisam htela da odgovorim „nijedan“, pa sam rekla „*The Curve*“, i tek onda shvatila da je to novi Lukov blekberi.

„Da li biste pre nego što počnete želeli još malo kokosove vode?“

Kokosova voda. To je tako el-ejski. Sve je u ovoj radnjici tako el-ejski. Sam Kaj je mišićav i preplanuo i ima upravo idealno dugo neobrijanu bradu i sjajnu tirkiznu boju očiju za koju sam sigurna da potiče od sočiva u boji. Toliko liči na Džareda Leta da se pitam je li otišao kod plastičnog hirurga s njegovom slikom istrgnutom iz *US Viklija* i rekao: „Ovako, molim.“

U razgovoru je već nagovestio da je: 1. radio kao maneken za *Sports ilustrated*; 2. da piše scenario za film o konsultantu za sportsku opremu koji postaje filmska zvezda; 3. da je osvajao nagradu Najbolji grudni mišići Ohaja tri godine zaredom i da je svoje grudne mišiće posebno osigurao. Za manje od pola minuta razgovora pitao me je da li sam radila u filmskoj industriji, a kad sam odgovorila da nisam, ali da moj muž radi, dao mi je svoju karticu i rekao: „Rado bih se upoznao s njim da porazgovaramo o poslu koji bi ga mogao interesovati.“ Zamislivši Kaja i Luka kako sede za stolom i pričaju o njegovim grudnim mišićima, umalo sam se zagrcnula kokosovom vodom.

„Ako biste bili ljubazni da stanete ovde.“ Kaj me vodi do pokretne trake. „Beležiću vaš puls, nakon čega ćemo ga pojačati nekom aerobnom aktivnošću i opet usporiti odmaranjem. Samo pratite traku i sve će biti u redu.“

„Odlično.“ Dok stajem na traku, primećujem kako dvojica prodavaca guraju ogromno postolje sa sportskom odećom. Čoveče. Odeća je neverovatna – u svim mogućim nijansama ljubičaste i sive, s neobičnim logotipima i zanimljivim krojevima.

„Šta je ono?“ pitam Kaja dok se pokretna traka polako pokreće.

„Ah.“ On se nezainteresovano okrene. „To je odeća s rasprodaje našeg modnog odeljenja.“

Rasprodaja na modnom odeljenju? Niko nije pomenuo rasprodaju na modnom odeljenju. Zašto ja nisam čula za rasprodaju na modnom odeljenju?

„Čudno.“ On gleda u ekran svog kompjutera. „Puls vam se već veoma ubrzao, a još nismo ni počeli intenzivniju aktivnost. Pa dobro.“ On slegne ramenima. „Hajde da počnemo.“

Pokretna traka se ubrzava, pa i ja ubrzavam korak. Međutim, postolje s modnom odećom mi skreće pažnju, jer jedan prodavac kači na njega etikete za sniženje! Primećujem jednu na kojoj piše „90% popusta“ i izvijam vrat da vidim gde će je zakačiti. Je li to majica? Ili mini-haljina? Ili...

O bože, *vidi* onaj kardigan. Otima mi se uzdah. Božanstven je. Dugačak, čini mi se od sivog kašmira, sa ogromnim, fluorescentno ružičastim rajskeršlusom, celom dužinom i napred i na leđima. *Predivan* je.

„Pa, sad ćemo se malo odmoriti...“ Kaj je usredsređen na ekran. „Do sada je sve u redu.“

Traka se usporava, ali ja to gotovo i ne primećujem. Uzne-mirena sam. Dve devojke su u prolazu primetile odeću na

pokretnom postolju i ushićeno nasrnule na nju. Čujem kako radosno uzvikuju, pokazujući stvari jedna drugoj i ubacujući ih u svoje korpe. *Sve će pokupovati! Ne mogu da verujem. Deset koraka od mene odvija se rasprodaja veća, a ja sam zarobljena na ovoj glupoj pokretnoj traci. Samo da ne vide onaj kardigan. Pokušavam telepatski da im poručim: Ne gledajte u kardigan...*

„Hm, ovo je čudno“, kaže Kaj, i dalje gledajući u monitor. „Prekinućemo test.“

„Zapravo, moram da krenem“, govorim bez daha, grabeći torbu i korpu. „Hvala. Ako mi bude trebao monitor za rad srca, svakako ću kupiti ovaj, ali sad moram da idem...“

„Rebeka, da li vam je ikada ustanovljena aritmija? Neki srčani poremećaj? Bilo šta slično?“

„Ne.“ Naglo zastajem. „Zašto? Jeste li nešto primetili?“

Da li se on to šali? Ne. Izraz lica mu je ozbiljan. Ne šali se. Obuzima me panika. Od čega to bolujem? O bože, naći ću se u zdravstvenoj rubrici *Dejli mejla. Moj veoma redak srčani poremećaj primetio je prodavac na običnom testu na pokretnoj traci u jednoj radnji. Kupovina mi je spasla život, priča Rebeka Brendon...*

„Srce vam reaguje neuobičajeno. Rad srca se ubrzao, ali ne u onim trenucima kad bi se to moglo očekivati. Na primer, ubrzao se upravo sada, dok mirujete.“

„O“, pitam uplašeno, „je li to nešto loše?“

„Ne mora da znači. Zavisi od više faktora. Od vašeg opšteg zdravstvenog stanja, vašeg kardiološkog statusa...“

Dok on priča, pogled mi opet odluta ka postolju i užasnuta vidim da jedna od one dve devojke drži u rukama moj kardigan. *Ne! Neeee! Ostavi to!*

„Evo ga opet!“, kaže Kaj iznenađeno, pokazujući na ekran. „Vidite li? Puls vam se naglo ubrzao!“

Gledam u Kaja, u ekran, a zatim u kardigan s fluorescentnim ružičastim rajsferšlusom i odjednom sve shvatam. O bože, da li mi se *zato* ubrzao puls?

To je tako neprijatno. Moje glupavo srce. Osećam kako crvenim kao bulka i odvraćam pogled od Kaja.

„Ah!“ kažem zbunjeno. „Nemam pojma zašto se to desilo. Stvarno! To je jedna od onih neobjašnjivih stvari. Tajne srca. Ha, ha!“

„Ah, dobro.“ Na Kajevo lice primećujem izraz iznenađenog shvatanja. „Dooo-bro. Mislim da razumem. Video sam to već nekoliko puta.“

„Šta ste videli?“

„Dobro, ovo je pomalo nezgodno...“ On mi upućuje svoj savršeni osmeh. „To je zato što vas privlačim, zar ne? Ne treba da vam bude neprijatno zbog toga. To je normalno. Zbog toga sam morao da prestanem da radim kao lični trener. Klijentkinje su se... ne znam, mogu li da kažem 'zaljubljivale'?“ On samozadovoljno pogleda u ogledalo. „Kad ste me pogledali, niste mogli da se obuzdate. Jesam li u pravu?“

„Ne baš“, kažem iskreno.

„Rebeka“, uzdiše Kaj. „Znam da vam je neprijatno da to priznate, ali verujte mi, niste jedina dama koja je osetila privlačnost prema meni...“

„Ali nisam gledala u vas“, objašnjavam. „Gledala sam u kardigan.“

„Kardigan?“ Kaj zbunjeno gleda u svoju majicu. „Ja ne nosim kardigan.“

„Znam. Eno ga tamo. Na rasprodaji.“ Pokazujem prstom. „U *ono* sam gledala, ne u vas. Pokazaću vam.“ Grabim priliku da potrčim i zgrabim kardigan koji je devojka, bogu hvala, vratila na postolje. Predivno je mek na dodir i prodaje se

sa sedamdeset odsto popusta! Sigurna sam da mi srce opet ubrzano kuca, samo zato što sam ga dodirnula.

„Zar nije božanstven?“, uzdišem, pokazujući ga Kajju. „Zar nije divan?“ Odjednom shvatam da nisam naročito taktična. „Hoću da kažem, i *vi* ste vrlo privlačni“, dodajem ohrabrujućim tonom. „Sigurna sam da biste mi privukli pažnju da nije bilo kardigana.“

Neko vreme vlada tišina. Iskreno rečeno, Kaj deluje pomalo preneraženo. Čak mu ni tirkizna kontaktna sočiva više nisu onako sjajna.

„Privukao bih vam pažnju da nije bilo kardigana?“, ponovi on konačno.

„Naravno!“, razuveravam ga. „Verovatno bih se i ja zaljubila, baš kao te vaše klijentkinje. Osim ako u blizini ne bi bilo još neke božanstvene odeće“, dodajem, iskrenosti radi. „Hoću da kažem, kao neki *Šanel* kostim s popustom od devedeset devet odsto. Mislim da nijedan muškarac ne bi mogao da se takmiči s tim!“ Kratko se nasmejem, ali Kajev izraz je sad nekako okamenjen.

„Nikad ranije nisam morao da se takmičim sa odećom“, kaže on, gotovo za sebe. „Sa *odećom*.“

Primećujem da atmosfera nije baš *onako* vesela i opuštena kao ranije. Mislim da bih sad mogla da odem da platim patike.

„U svakom slučaju, hvala vam što ste me testirali“, kažem vedro, skidajući narukvicu. „Srećno s tim grudnim mišićima!“

Stvarno. Kako je taj Kaj uobražen. Znam da ima neverovatne tirkizne oči i sjajno telo, ali nema fluorescentni rajsferšlus, zar ne? Mnogi muškarci imaju neverovatne plave oči, ali samo jedan kardigan ima ogroman kul fluorescentno ružičasti rajsferšlus. A ako Kaj misli da se nikada ranije nije takmičio s

odećom, onda su ga devojke lagale. Svaka žena na svetu ponekad usred seksa razmišlja o odeći. To je poznata činjenica.

U svakom slučaju, neću da mislim na glupog Kaja. Posmatrano s lepše strane, kupila sam najbolje, najmodernije patike na svetu. I dobro, koštale su četiristo dolara, što je dosta, ali o ovome moram da razmišljam kao o ulaganju u svoju karijeru. U svoj život.

„Staviću vam ih u kesu“, kaže prodavac dok ja zamišljam kako na početku trke stojim pored Sejdž, a ona pogleda u moje noge i kaže: „Kul patike.“

Prijateljski ću joj se nasmešiti i nemarno odgovoriti: „Hvala.“

Onda će ona reći: „Luk mi nije rekao da si toliko posvećena sportu, Beki.“

A ja ću odgovoriti: „Šališ se? Obožavam trčanje.“ (Što još uvek nije sasvim istinito, ali sam sigurna da će biti. Kad ova trka počne, endorfin će proraditi i verovatno ću postati pravi zavisnik.)

Onda će mi Sejdž reći: „Hej, trebalo bi da trčimo zajedno! Hajde da treniramo svakog jutra.“

A ja ću reći: „Naravno.“ Sasvim opušteno.

Onda će mi ona reći: „Inače treniram s nekim prijateljicama, ali one će ti se sigurno dopasti. Poznaješ li Kejt Hadson i Dru Barimor i Kameron Dijaz i...“

„Plaćate li gotovinom ili karticom, gospođo?“

Zatrepcem gledajući u prodavca i posežem za karticom. „Ah. Da. Kreditnom karticom.“

„A jeste li odabrali bocu za vodu?“, pita me prodavac.

„Izvinite?“

„Uz svake kupljene patike dobijate i bocu za vodu.“ On odmahnu glavom ka obližnjem plakatu.

Pa, ovih četiristo dolara mi deluje sve isplativije.

„Pogledaću malo. Hvala!“ Osmehujem mu se i krećem ka izloženim bocama. Možda će Sejdž primetiti i moju kul bočicu za vodu! Ima ih u svim bojama – hrom, mat crna i u svim silikonskim nijansama. Dižući pogled, primećujem etiketu s natpisom: *Dezeni rađeni u ograničenim serijama*. Škiljim, trudeći se da ih bolje zagledam – ali tek su na petoj polici. Stvarno. Zašto bi neko stavio ograničenu seriju bočica na petu policu?

U blizini ugledam lestve, te ih privučem i popnem se na njih. Sad dobro vidim te boce i stvarno su božanstvene: sve s predivnim retro dezenima. Ne mogu da se odlučim – ali na kraju sužavam izbor na tri: jednu s crvenim prugama, jednu sa spiralama boje ćilibara i jednu s crnim i belim cvetićima. Odlučujem da platim dodatne dve i uzmem sve tri, pa da ih poklonim Mini i Suz.

Pažljivo spuštam bočice na donju prečku lestvica i okrenem se da bolje pogledam radnju. S vrha lestvica imam izvanredan pogled. Vidim sve prolaze između tezgi i vidim da žena koja stoji na kasi treba da ofarba koren kose i vidim...

Šta?

Čekaj malo.

Ukočim se od neverice i bolje pogledam.

U jednom uglu stoji devojka koju do tada nisam primetila. Neverovatno je mršava, na sebi ima blede uske farmerke i sivi duks s kapuljačom navučenom preko glave, a na očima velike naočare za sunce. Nije čudo što je obučena kao da želi da se sakrije. Jer ona krade.

Potpuno zaprepašćena, posmatram kako ona stavlja par čarapa u svoju ogromnu torbu (*Balensijaga*, ova sezona), pa zatim još jedan. Pa treći. Onda se osvrne, blago se zgrči i hitro krene ka izlazu.

Nikad ranije nisam videla lopova u akciji i načas ostajem kao skamenjena. Ali već sledećeg trenutka u meni počinje da ključa bes. Uzela je čarape! Ona krade! To je nedopustivo! To ne sme da se *radi!*

Šta bi bilo kad bismo svi to radili? Hoću da kažem, sigurna sam da bismo svi želeli da besplatno dođemo do čarapa, ali ne možemo tek tako da ih uzmemo, zar ne? Moramo da ih platimo. Čak i kada zapravo ne možemo to sebi da priuštimo, *plaćamo*.

Utroba mi se prevrće dok je gledam kako izlazi. Stvarno sam besna. To nije *pošteno*. Odjednom shvatam da ne mogu tek tako da je pustim da ode. Moram nešto da učinim. Nisam sigurna šta – ali, nešto.

Ostavljajući bočice, silazim niz lestve i izlazim iz prodavnice. Ispred sebe vidim kradljivicu i ubrzavajući korak potričim za njom, skrećući levo-desno da izbegnem prolaznike. Kad joj se približim, srce mi uplašeno bubnja. Šta ako mi zapreti? Šta ako ima pištolj? O bože, *naravno* da ima pištolj. Ovo je El-Ej. Ovde svi imaju pištolje.

Pa, šta da radim. Možda će me upucati, ali ne mogu sad da odustanem. Pružam ruku i potapšem je po koščatom ramenu.

„Izvinite?“

Devojka se naglo okrene a ja sa ukočim od straha, očekujući da u mene uperi pištolj. Ali pištolja nema. Naočare za sunce su joj tako ogromne da joj skrivaju veći deo lica, ali vidim mršavu, bledu bradu i tanak, gotovo neuhranjen vrat. Odjednom osetim grižu savesti. Možda je beskućnica. Možda joj je to jedini izvor prihoda. Možda će prodati čarape da bi kupila hranu za svoje dete zavisno od kreka.

Jedan deo mozga mi govori: „Samo se okreni, Beki. Ostavi je.“ Međutim, onaj drugi me sprečava da to uradim. Zato

što, čak i da ona ima dete zavisno od kokaina, ako nešto nije u redu, onda *nije* u redu.

„Videla sam te, znaš?“, kažem. „Videla sam kako uzimaš one čarape.“

Devojka se naglo ukoči a onda pokušava da pobegne, ali ja je nagonim za ruku.

„Ne smeš da krađeš!“, viknem, upinjući se da je zadržim. „Jednostavno ne smeš! Verovatno misliš: 'Pa šta? Niko nije povređen.' Ali znaš, prodavci imaju problema zbog krađe. Ponekad moraju sami da nadoknade ukradenu robu od svoje plate. Je li to pošteno?“

Devojka se očajnički otima pokušavajući da umakne, ali ja joj čvrsto držim ruku obema rukama. Kad imate dvogodišnje dete, naučite kako da nekoga sprečite da se izmigolji.

„A onda sve cene skaču“, dodajem zadihano. „I svi trpe! Znam da možda misliš da nemaš izbora, ali nije tako. Imaš li makroa?“, pitam, trudeći se da zvučim saosećajno. „Jer znam da oni umeju da budu stvarno gadni. Ali mogla bi da odeš u sigurnu kuću. Gledala sam jedan dokumentarac o tome, i stvarno su sjajni.“ Upravo nameravam da joj to objasnim kada joj naočare za sunce s jedne strane skliznu i ja joj ugledam lice.

Odjednom osetim nevesticu. Ostajem bez daha. To je...

Ne. To je nemoguće.

Jeste. Jeste.

To je Lois Kelerton.

Sve misli o zavisnicima od kreka i sigurnim kućama naglo mi ispare iz glave. Ovo je nadrealno. Ovo je nemoguće. Ovo je sigurno san. Ja, Beki Brendon, devojačko prezime Blumvud, držim za ruku holivudsku zvezdu, glumicu Lois Kelerton. Dok posmatram njenu osobenu bradu, kolena mi zaklecaju. Mislim, *Lois Kelerton*. Gledala sam sve njene filmove i videla sam je na crvenom tepihu i...

Ali šta...

Mislim, *šta* za ime boga...

Lois Kelerton je ukrala tri para čarapa iz radnje? Je li ovo skrivena kamera?

Nekoliko trenutaka koji mi se čine beskonačnim obe nepomično stojimo i gledamo se. Prijećam je se kao Tese u onoj sjajnoj adaptaciji *Tese od Ubervilovih*. Bože, rasplakala me je. A i u onom naučnofantastičnom filmu u kome je na kraju namerno ostala na Marsu da bi spasla svoju poluvan-zemaljsku decu. *Dušu* sam isplakala, baš kao i Suz.

Nakašljem se, pokušavajući da se priberem. „Ja... znam ko ste...”

„Molim vas“, prekida me ona onim svojim poznatim promuklim glasom. „Molim vas.“ Skida tamne naočare a ja je opet zapanjeno pogledam. Izgleda grozno. Oči su joj crvene a koža sparušena. „Molim vas“, ponavlja ona i treći put. „Ja... stvarno mi je žao. Veoma mi je žao. Jeste li zaposleni u toj radnji?“

„Ne. Ja sam kupac. Stajala sam na lestvama.“

„Jesu li me videli?“

„Ne znam. Mislim da nisu.“

Ona drhtavom rukom vadi iz torbe tri para čarapa i pruža ih meni.

„Nisam znala šta radim. Dve noći nisam spavala i mislim da nisam pri sebi. Nikada ranije nisam uradila tako nešto. Nikad više i neću. Molim vas“, šapuće ona opet, uvlačeći glavu u kapuljaču. „Uzmite te čarape. Vratite ih.“

„Ja?“

„Molim vas.“ Zvuči zaista očajno. Konačno nespretno uzimam čarape iz njene ruke.

„Evo.“ Ona opet gura ruku u torbu i vadi novčanicu od pedeset dolara. „Dajte to prodavcima.“

„Izgledate vrlo... hm... potreseno“, kažem. „Jeste li dobro?“

Lois Kelerton diže glavu i pogleda me u oči, a ja se odjednom setim leoparda kojeg sam nekad videla u jednom španjskom zoološkom vrtu. I on me je gledao očajnički.

„Hoćete li me prijaviti policiji?“, pita ona tako tiho da je jedva čujem. „Hoćete li nekom reći?“

O bože. O *bože*. Šta da radim?

Guram čarape u torbu, pokušavajući da dobijem na vremenu. Trebalo bi da je prijavim policiji. Naravno da bi trebalo. Kakve veze ima to što je filmska zvezda? Ukrala je čarape i to je prestup, a ja bi trebalo odmah da izvršim građansko hapšenje i da je izvedem pred lice pravde.

Ali... ne mogu. Jednostavno *ne mogu*. Ona izgleda tako krhko. Kao moljac ili papirni cvet. A na kraju krajeva, vratila je čarape i daje im novac, i zvuči kao da je zaista bila izvan sebe...

Lois Kelerton je oborila glavu. Lice joj je skriveno pod sivom kapuljačom. Izgleda kao da očekuje pogubljenje.

„Neću nikom reći“, odgovaram napokon. „Obećavam. Vratću im čarape i neću nikome ništa reći.“

Kada je pustim, ona mršavom rukom stegne moju. Već je vratila tamne naočare na lice. Sad izgleda kao anonimna mršava devojka s kapuljačom.

„Hvala vam“, šapuće ona. „Hvala. Kako se zovete?“

„Beki“, govorim usrdno. „Beki Blumvud. Hoću da kažem, Brendon. Ranije sam se prezivala Blumvud ali sam se udala, pa sam promenila prezime...“ Uh, prestani da bulazniš. „Hm, Beki“, zaključujem nesigurno. „Zovem se Beki.“

„Hvala, Beki.“

Pre nego što stignem bilo šta da odgovorim, ona nestaje.